

॥८॥९॥१०॥११॥१२॥१३॥१४॥१५॥१६॥१७॥१८॥१९॥२०॥२१॥२२॥२३॥२४॥२५॥२६॥२७॥२८॥२९॥३०॥ वयं ऋषयः त्वत्तो धोमहि वेदान् कदाचिदनादृष्यामृतेषु ऋषिषु संप्रदायोच्छेदे
तस्मिन्सारस्वते तीर्थे विश्वामित्रो महामुनिः ॥ वसिष्ठं चालयामास तपसो ग्रेण तच्छृणु ॥८॥ विश्वामित्रवसिष्ठौ तावहन्यहनि भारत ॥ स्पर्धां तपः कृतां तीव्रां चक्र
तुस्तौ तपोधनौ ॥९॥ तत्राप्यधिकसंतापो विश्वामित्रो महामुनिः ॥ दृष्ट्वा तेजो वसिष्ठस्य चिंतामभिजगाम ह ॥१०॥ तस्य बुद्धिरियं त्यासीद्धर्मनित्यस्य भारत ॥
इयं सरस्वती तूर्णमत्समीपं तपोधनं ॥११॥ आनयिष्यति वेगेन वसिष्ठं तपतां वरं ॥ इहागतं द्विजश्रेष्ठं हनिष्यामि न संशयः ॥१२॥ एवं निश्चित्य भगवान् विश्वामि
त्रो महामुनिः ॥ सस्मार सरितां श्रेष्ठां क्रोधसंरक्तलोचनः ॥१३॥ साध्यातामुनिना तेन व्याकुलत्वं जगाम ह ॥ जज्ञे चैनं महावीर्यं महाकोपं च भाविनी ॥१४॥ त
तएनं वेपमाना विवर्णा प्रांजलिस्तदा ॥ उपतस्थे मुनिवरं विश्वामित्रं सरस्वती ॥१५॥ हतवीराय थानारी सा भवदुःखिता भृशं ॥ ब्रूहि किं करवाणीति प्रोवाच मुनि
सत्तमं ॥१६॥ तामुवाच मुनिः क्रुद्धो वसिष्ठं शीघ्रमानया ॥ यावदेनं निहन्यद्य तच्छ्रुत्वा व्यथितानदी ॥१७॥ प्रांजलितु ततः कृत्वा पुंडरीकनिभेक्षणा ॥ प्राकंपत भृशं
भीता वायुनेवाहतालता ॥१८॥ तथारूपां तु तां दृष्ट्वा मुनिराहमहानदीं ॥ अविचारं वसिष्ठं त्वमानयस्वांतिकं मम ॥१९॥ सा तस्य वचनं श्रुत्वा ज्ञात्वा पापं चिकीर्षितां ॥
वसिष्ठस्य प्रभावं च जानंत्यप्रतिमं भुवि ॥२०॥ सा भिगम्य वसिष्ठं च इदमर्थमचोदयत् ॥ यदुक्ता सरितां श्रेष्ठा विश्वामित्रेण धीमता ॥२१॥ उभयोः शापयोर्भीता वे
पमाना पुनः पुनः ॥ चिंतयित्वा महाशापं ऋषिवित्रासिता भृशं ॥२२॥ तां कृशां च विवर्णां च दृष्ट्वा चिंता समन्वितां ॥ उवाच राजन् धर्मात्मा वसिष्ठो द्विपदां वरः ॥२३॥
वसिष्ठ उवाच ॥ पात्यात्मानं सरिच्छ्रेष्ठे वह मां शीघ्रगामिनी ॥ विश्वामित्रः शपेद्वित्वां मां कृथास्त्वं विचारणां ॥२४॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कृपाशीलस्य सा सरित् ॥ चिं
तयामास कौरव्य किं कृत्वा सुकृतं भवेत् ॥२५॥ तस्याश्रितं समुत्पन्ना वसिष्ठो मय्यतीव हि ॥ कृतवान्हि दयां नित्यं तस्य कार्यं हितं मया ॥२६॥ अथ कूले स्वके राज
नूजपंतमृषिसत्तमं ॥ जुह्वानं कौशिकं प्रेक्ष्य सरस्वत्यभ्यर्चितयत् ॥२७॥ इदमंतरमित्येवं ततः सा सरितां वरा ॥ कूलापहारमकरोत्स्वेन वेगेन सा सरित् ॥२८॥ तेन
कूलापहारेण मैत्रावरुणिरौत्थत ॥ उत्थमानः स तुष्टावत दाराजनू सरस्वतीं ॥२९॥ पितामहस्य सरसः प्रवृत्ता सिसरस्वति ॥ व्याप्तं चेदं जगत्सर्वं तवैवां भो भिरुत्त
मैः ॥३०॥ त्वमेवाकाशगादे विमेषेषु सृजसे पयः ॥ सर्वाश्चापस्त्वमेवेति त्वत्तो वयमधीमहि ॥३१॥ पुष्टिर्द्युतिस्तथा कीर्तिः सिद्धिर्बुद्धिरुमा तथा ॥ त्वमेव वाणी
स्वाहा त्वं तवायत्तमिदं जगत् ॥३२॥ त्वमेव सर्वभूतेषु वससीह चतुर्विधा ॥ एवं सरस्वती राजंस्तूयमाना महर्षिणा ॥३३॥

सतीतिभावः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥